

Wereldwijd meer dan
100 miljoen boeken verkocht

DAVID DE
ONTSNAPPING
BALDACCI

THRILLER

Over het boek

Wanneer een zwaar stormfront over de staat Kansas trekt, valt in Leavenworth, een van de zwaarst beveiligde militaire gevangenissen in de Verenigde Staten, de stroom uit. De situatie verergerd aanzienlijk wanneer ook de back-upgenerator de geest geeft en alle celdeuren tegelijk opengaan. De volgende ochtend blijkt een enkele, zeer prominente gevangene te zijn verdwenen. In zijn cel treffen de bewakers het lichaam van een onbekende man aan...

Voormalig majoor Robert Puller was veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf wegens hoogverraad en het in gevaar brengen van de nationale veiligheid. Zijn ontsnapping uit Leavenworth leidt tot een massale klopjacht, maar niet alleen door de autoriteiten. Special agent John Puller van de US Army's Criminal Investigative Division is net zo goed vastbesloten zijn oudere broer John te vinden. Maar naarmate hij verder graaft in diens verleden, komt hij steeds meer te weten over de veroordeling dat niet klopt. En er is één persoon die alles op alles zal zetten om te voorkomen dat de waarheid naar buiten komt...

De pers over David Baldacci

'Als het om actie gaat is Baldacci een van de besten.' – NU.NL

'Baldacci is een ster in het oproepen van complottheorieën. Het knappe is dat, hoe vergezocht deze ook zijn, hij de waarheid zo weet te gebruiken dat het allemaal echt wordt.' – AUTO REVIEW

Over de auteur

David Baldacci is de auteur van 32 thrillers, romans en kinderboeken. Hij studeerde politieke wetenschappen en rechten, en werkte negen jaar als bedrijfsjurist en advocaat in Washington D.C. Wereldwijd zijn er meer dan 100 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht en zijn werk is in 45 talen vertaald. Met zijn Wish You Well Foundation strijdt Baldacci al jarenlang tegen analfabetisme.

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht
Op eigen gezag
Duister lot
Vuil spel
Onder druk
In het hart
Nachtreizigers
De laatste man
Onbewaakt ogenblik
De samenzwering
Het uur van de zonde
De verzamelaars
Geniaal geheim
De verraders
Niets dan de waarheid
De rechtvaardigen
Familiëverraad
In het geheim
Verlos ons van het kwaad
Rechteloos
De zesde man
Die zomer
De provocatie
Onschuldig
Vergeeten
De aanslag
Doelwit

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

David Baldacci

De ontsnapping

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Escape

Copyright © 2014 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Tim Robinson / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0445 5

NUR 332

Met dank aan Luitenant-Kolonel (KL) Rob van Putten.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

De gevangenis leek meer op de campus van een scholengemeenschap dan op een plaats waar mannen tien jaar of langer in een cel werden opgesloten voor misdrijven die ze hadden gepleegd terwijl ze het uniform van hun land droegen. Er waren geen wachttorens, maar wel twee schuinstaande, vier meter hoge hekken, gewapende patrouilles en genoeg bewakingscamera's om vrijwel elke vierkante millimeter van deze locatie in het oog te houden. De United States Disciplinary Barracks stonden aan de noordgrens van Fort Leavenworth, naast de rivier de Missouri in Kansas op zo'n zestien hectare glooiend, bebost terrein. Dit was de enige maximaal beveiligde militaire mannengevangenis in het land. De belangrijkste militaire gevangenis van de VS werd de USDB of kortweg de DB genoemd. De federale gevangenis voor burgers Leavenworth, een van de drie gevangenissen op het terrein van Fort Leavenworth, stond zes kilometer zuidwaarts. En dan was er nog de Joint Regional Correctional Facility, ook voor militaire gevangenen. In Leavenworth zelf stond nog een vierde particulier geleide gevangenis, waardoor het totaal aantal gevangenen op ongeveer vijfduizend kwam. Het Toeristenbureau van Leavenworth, dat kennelijk munt wilde slaan uit de mogelijke al dan niet negatieve naamsbekendheid verwees in de reclamefolders naar het gevangeniswezen met de zin 'Een tijdje zitten in Leavenworth'.

Er rolden veel federale dollars door dit deel van Kansas en ze sprongen zelfs als een stroom groene papieren sprinkhanen de grens naar Missouri over. Ze gaven de plaatselijke economie een opkikker en vulden de zakken van de bedrijven die het leger gerookte karbonades, koud bier, snelle auto's en goedkope hoertjes leverden, en zo ongeveer alles daartussenin.

De DB had ongeveer vierhonderdvijftig mannelijke gevangenen. Ze zaten in ontsnappingsvrije cabines, waaronder een SHU (Special Housing Unit). De meeste gevangenen hier waren veroordeeld voor

zedemisdrijven; zij waren overwegend jong en hadden lange straffen.

Ongeveer tien gevangenen zaten constant alleen in een cel, terwijl de resterende gevangenen op de algemene afdelingen verbleven. De deuren hadden geen grendels, maar waren van massief metaal. Ze hadden een gleuf waar een dienblad doorheen kon worden geschoven. Er konden ook voetboeien door worden aangebracht als een gevangene ergens naartoe moest worden gebracht.

In tegenstelling tot bepaalde andere staats- en federale gevangenis- en in het land werden hier discipline en respect geëist en gegeven. Er was geen sprake van een machtsstrijd tussen de gevangenen en hun bewakers. Hier gold de militaire wet en de gebruikelijke antwoorden van degenen die hier vastzaten, waren 'Ja, meneer', en iets minder vaak 'Nee, meneer'.

In de DB waren ook dodencellen; daar zaten op dit moment zes veroordeelde moordenaars, onder wie de Fort Hood-moordenaar. Er was ook een executiekamer. Of een van de bewoners van de dodencellen ooit een injectienaald met een dodelijke vloeistof zou krijgen, was iets wat alleen de advocaten en rechters konden zeggen, waarschijnlijk jaren en miljoenen dollars aan juridische honoraria verder.

De dag was allang overgegaan in de nacht en het enige teken van activiteit waren de lichten van een burgervliegtuig, een Piper die opsteeg van het dichtbijgelegen vliegveld Sherman. Op dit moment was het rustig weer, maar op de radarbeelden was een tijdlang een krachtig stormfront te zien geweest dat nu richting het noorden trok. Een ander stormfront, dat in Texas was ontstaan, verplaatste zich als een vrachttrein zonder remmen richting het Midwesten. Nog even en dan kwam hij zijn noordelijke collega tegen met mogelijk verwoestende gevolgen. Het hele gebied zette zich al schrap voor de klap.

Toen de twee woeste fronten elkaar drie uur later inderdaad tegenkwamen, resulteerde dat in een storm met een vernietigende kracht, felle bliksemflitsen, striemende regenbuien en ongekend harde windvlagen.

De elektriciteitsleidingen werden als eerste uitgeschakeld; ze knapten als touwtjes door omvallende bomen. Daarna hielden de telefoonleidingen het voor gezien en vielen er nog meer bomen om die de wegen blokkeerden. Het nabijgelegen vliegveld Kansas City International Airport was uit voorzorg gesloten, alle vliegtuigen waren leeg en de terminal zat vol reizigers die wachtten tot de storm ging liggen en

dankbaar waren dat ze vaste grond onder hun voeten hadden en niet in die woeste turbulentie gevangen zaten.

In de DB deden de bewakers hun rondes, ze dronken koffie in de pauzekamer of praatten enkel om de tijd te doden zacht met elkaar over onbelangrijke zaken. Niemand maakte zich zorgen over de storm die buiten woedde; zij zaten hier immers veilig in een fort van steen en staal. Ze zaten bij wijze van spreken op een vliegdekschip in een stormachtige wind en een woeste zee. Het was misschien niet aangenaam, maar ze zouden er geen problemen door ondervinden.

Zelfs toen de gewone stroomtoevoer stagneerde doordat de beide transformatoren in een nabijgelegen trafohuisje ermee ophielden en de gevangenis tijdelijk in duisternis werd gedompeld, maakte niemand zich echt zorgen. De enorme back-upgenerator sloeg automatisch aan, en die machine stond in een bomvrije ruimte met zijn eigen ondergrondse gasvoorraad die nooit kon opraken. Dit reservesysteem nam de taak van de eerste zo snel over dat de korte storing niet meer veroorzaakte dan wat geknipper van tl-buizen en enkele knallen op bewakingscamera's en beeldschermen van computers.

Enkele bewakers bleven koffiedrinken en roddelen, terwijl anderen langzaam door de gangen liepen, hoeken omsloegen en de afzonderlijke blokken in en uit liepen om te controleren of alles binnen de DB in orde was.

Wat ten slotte ieders aandacht trok, was de totale stilte die ontstond toen de betrouwbare back-upgenerator met de eindeloze gasvoorraad in die bomvrije ruimte een geluid maakte als een reus met kinkhoest, en er toen gewoon mee ophield.

Alle lampen, camera's en schakelpanelen gingen meteen uit, behalve een aantal beveiligingscamera's die back-upbatterijen hadden. De stilte werd verbroken door dringende kreten en het geluid van rennende mannen. Walkietalkies kraakten en hielden ermee op. Zaklampen werden uit hun houder gerukt en aangedaan, maar gaven weinig licht.

En toen gebeurde het ondenkbare: alle automatische sloten op de celdeuren gingen open. Dit zou niet mogen gebeuren, want het systeem was zo gebouwd dat de deuren automatisch op slot gingen zodra de stroom uitviel. Niet zo'n goed systeem voor de gevangenen als de stroomstoring bijvoorbeeld door brand was veroorzaakt, maar zo was het nu eenmaal. Of zo zou het moeten zijn. Hoe dan ook, nu hoorden de bewakers de celdeuren door de hele gevangenis open-

gaan. En even later liepen honderden gevangenen de gangen in.

In de DB waren vuurwapens verboden. Dus konden de bewakers de orde alleen maar handhaven met hun autoriteit, hun intelligentie, hun training, hun vermogen de stemming van de gevangenen te peilen en hun zware wapenstok. Maar die wapenstokken werden vastgehouden met handen die steeds bezweter raakten.

Er waren standaardprotocollen voor een dergelijke situatie, natuurlijk, het leger had procedures voor elke mogelijke gebeurtenis. Het leger had standaard twee reserve-exemplaren van alle cruciale items. In de DB beschouwde men de back-upgenerator op gas als onfeilbaar. Maar nu liet die het toch echt afweten. Nu was het aan de bewakers om de orde te handhaven. Zij waren de laatste verdedigingslinie. Het eerste doel was alle gevangenen weer opsluiten. Het tweede doel was alle gevangenen weer opsluiten. Als dat niet lukte, zou dat volgens elke militaire maatstaf als een onacceptabele mislukking worden beschouwd. Carrières en daarmee sterren en strepen zouden wegvallen als de verdorpe naalden van een kerstboom die eind januari nog in huis staat.

Omdat er veel meer gevangenen dan bewakers waren, moest er voor het bij elkaar drijven van alle gevangenen gebruik worden gemaakt van bepaalde technieken. De belangrijkste techniek was het groeperen van gevangenen in de grote open centrale ruimtes waar ze bevel kregen op hun buik te gaan liggen. Dit leek ongeveer vijf minuten goed te gaan, maar toen gebeurde er iets waardoor iedere bewaker dieper in de legerhandboeken moest duiken, en meer dan één sluitspier – bij zowel bewakers als gevangenen – werd gespannen.

‘Er wordt geschoten!’ schreeuwde een bewaker in zijn radio. ‘Schoten afgevuurd, locatie niet bepaald, bron onbekend.’

Deze boodschap werd steeds weer herhaald tot iedere bewaker haar had gehoord. Er werd geschoten en niemand wist waar of door wie. En omdat geen van de bewakers een vuurwapen had, betekende dit dus dat een van de gevangenen er een had, of misschien wel meer dan een.

Nu werd de situatie, die toch al ernstig was, bijna chaotisch.

En daarna werd de situatie nog veel erger: er klonk een explosie in Blok 3, waar ook de SHU zich bevond. Nu veranderde de bijna-chaos onmiddellijk in een ultieme meltdown.

Het enige wat de orde zou kunnen herstellen was een overweldigende gewapende macht. En er waren maar weinig organisaties in de wereld die beter in staat waren een overweldigende gewapende macht op de

been te brengen dan het Amerikaanse leger. Vooral als die gewapende macht vlakbij was, in Fort Leavenworth.

Een paar minuten later reden zes groene legertrucks de DB binnen door de hoofdingang, waarvan de geavanceerde *intrusion detection*-systemen niet meer werkten. Militaire politie (MP's) in SWAT-uitrusting en met wapenschilden sprongen uit de trucks, met hun automatische wapens en pistolen getrokken en schietklaar, en stormden meteen de gevangenis binnen. Ze konden alles uitstekend zien dankzij hun hightechnachtbrillen waardoor de duisternis in de gevangenis even duidelijk en goed te zien was als het beeld op een Xbox.

De gevangenen bleven roerloos liggen en de mannen die nog stonden, lieten zich meteen op de grond vallen - op hun buik, met hun handen op de rug en trillende ledematen - zodra ze de uitstekend getrainde soldaten zagen die klaar waren voor een oorlog.

De orde werd uiteindelijk hersteld.

Technici van het leger hieven de stroomstoring op, zodat het licht weer aanging en deuren weer op slot konden. Ondertussen droegen de MP's van Fort Leavenworth de gevangenis weer over aan de bewakers en gingen terug zoals ze waren gekomen. De commandant van de gevangenis, een kolonel, ademde dankbaar uit toen het gewicht van de wereld, of in elk geval de onverwachte muur tussen hem en zijn volgende promotie, van hem af was genomen.

Gevangenen schuifelden terug hun cellen in.

De koppen werden geteld.

Een lijst van de gevangenen die waren geteld, werd vergeleken met de officiële gevangenenlijst. In eerste instantie klopten de aantallen.

In eerste instantie.

Maar bij nadere inspectie bleek dat niet het geval te zijn.

Er ontbrak één gevangene. Eentje maar. Toch was dat een belangrijke gevangene, iemand die hier een levenslange straf uitzat. Niet omdat hij een officier had vermoord of één of meerdere mensen had gedood, en ook niet omdat hij iemand had verkracht, doodgeslagen, verbrand of gebombardeerd. Hij zat niet in een dodencel, maar hij was hier omdat hij een landverrader was, en de nationale veiligheid van zijn land in gevaar had gebracht. En dat was een reden waardoor iedereen alert en voorzichtig werd.

Nog onverklaarbaarder was het feit dat op het bed in de cel van deze gevangene iemand anders lag, een ongeïdentificeerde dode man die op

zijn buik onder de dekens lag. Dat was de oorzaak van de verkeerde telling.

Ze doorzochten elke vierkante centimeter van de DB, inclusief de luchtkokers en alle andere plaatsen waar iemand zich kon verstoppen. Ze renden naar buiten, waar de storm al een beetje ging liggen, om daar te zoeken. Ze marcheerden in systematische rijen en lieten niets ononderzocht.

Maar dit deel van Kansas gaf niet prijs waar zij naar zochten.

De gevangene was verdwenen. Niemand kon verklaren hoe dat was gebeurd, niemand kon zeggen hoe de dode man daar was terechtgekomen en niemand snapte er iets van.

Er was slechts één onloochenbaar feit: Robert Puller, voormalig majoor bij de USAF (United States Air Force) en expert op het gebied van kernwapens en computerveiligheid en bovendien de zoon van een van de beroemdste militairen ooit, luitenant-generaal b.d. John Puller senior, was ontsnapt uit de DB - de maximaal beveiligde gevangenis waaruit niemand kon ontsnappen.

Bovendien had hij een ongeïdentificeerde dode in zijn plaats achtergelaten en dat was zelfs nóg onbegrijpelijker dan dat hij erin was geslaagd om uit te breken.

Nadat de *commanding officer*, de CO, van de gevangenis op de hoogte was gebracht van deze kennelijke onmogelijkheid die nu realiteit was geworden, pakte hij de telefoon met als gevolg dat hij zijn ooit veelbelovende carrière op zijn buik kon schrijven.

2

John Puller richtte zijn pistool, een M11, op het hoofd van de man. Zelf werd hij onder schot gehouden door een aangepaste Beretta 92, die binnen het leger een M9A1 werd genoemd.

Dit was een eenentwintigste-eeuws duel dat geen winnaar kon opleveren en met twee dode verliezers zou kunnen eindigen.

‘Ik ben niet van plan hiervoor de bak in te gaan!’ brulde PFC (soldaat eerste klasse) Tony Rogers. Hij was een zwarte man van in de twintig met het lichaam van een footballspeler van de Terrible Towel en het logo van de Pittsburgh Steelers op zijn onderarm getatoeëerd. Hij was ongeveer een meter vijfenzeventig en zijn geschoren hoofd, massieve schouders, gespierde armen en heupen vormden een sterk contrast met zijn hoge stem.

Puller droeg een kakikleurige broek en een marineblauw windjack met de gouden letters CID op de rug. Rogers droeg zijn camouflagebroek, standaard laarzen, een legershirt en een *patrol cap*. Hij zweette, hoewel het fris was. Puller zweette niet. Rogers’ blik dwaalde heen en weer. Pullers ogen lieten Rogers’ gezicht niet los; hij wilde rust uitstralen, in de hoop dat hij die op de andere man kon overbrengen.

De twee soldaten hadden gevochten in een steeg achter een bar buiten Lawton, Oklahoma, de thuisbasis van Fort Sill, en ook het graf van het indiaanse opperhoofd Geronimo. Puller was al een paar keer eerder in Lawton geweest, en zijn vader was hier tijdens zijn militaire loopbaan kort gestationeerd geweest. Hij was hier nu in zijn hoedanigheid als *special agent* van de CID (Criminal Investigation Division) van het leger: hij moest een vermeende moordenaar arresteren die hetzelfde uniform droeg als hij en nu zijn door het leger verstrekte vuurwapen op hem gericht hield.

Puller zei: ‘Vertel me jouw kant van het verhaal maar eens.’

‘Ik heb niemand doodgeschoten! Hoor je? Je bent verdomme hartstikke gek dat je dat zegt!’

‘Ik zeg helemaal niets. Ik ben hier alleen maar omdat dat mijn werk is. Als jij de aanklacht kunt weerleggen, dan is dat fijn voor je. Vertel het maar.’

‘Waar heb je het over?’

‘Ik heb het erover dat je een goede legeradvocaat toegewezen krijgt om je te verdedigen en dan kun je de aanklacht wellicht weerleggen. Ik ken een paar goeie die ik kan aanbevelen. Maar wat je nu doet, is niet echt goed voor je zaak. Laat dat pistool dus maar zakken en dan vergeten we dat je bent weggelopen en daarna je pistool op me hebt gericht.’

‘Klets niet!’

‘Ik heb een arrestatiebevel voor je, Rogers. Ik doe gewoon mijn werk. Laat me dat doen, vreedzaam. Je wilt echt niet doodgaan in een sme-
rige steeg in Lawton, Oklahoma. En ik zeker niet.’

‘Ze zullen me levenslang geven en ik moet mijn moeder onderhouden.’

‘En je moeder zou niet willen dat het zo eindigt. Jij komt voor de rechter en dan zullen ze naar jouw kant van het verhaal luisteren. Je kunt je moeder laten oproepen als een karaktergetuige, dat betekent dat ze onder ede verklaart wat een goeie vent je bent. Laat het juridische systeem zijn gang gaan.’ Puller zei dit allemaal op een gelijkmatige, kalmerende toon.

Rogers keek hem argwanend aan. ‘Luister, waarom stap je niet gewoon opzij, zodat ik deze steeg en het verdomde leger kan verlaten?’

‘We dragen allebei hetzelfde uniform en ik kan proberen je te helpen, PFC. Maar dát kan ik niet doen.’

‘Dan schiet ik je overhoop. Dat zweer ik!’

‘Toch gaat het niet gebeuren.’

‘Ik schiet niet mis, man. Ik had de hoogste cijfers op de verdomde schietbaan.’

‘Als jij schiet, schiet ik. Gaan we allebei neer. Het zou stom zijn om het zo te laten eindigen. Ik weet zeker dat jij dat ook vindt.’

‘Dan moeten we een wapenstilstand sluiten. Loop maar gewoon weg.’

Puller schudde even met zijn hoofd, terwijl hij zijn blik en zijn pistool op Rogers gericht hield. ‘Dat kan ik niet doen.’

‘Waarom niet, verdomme?’

‘Jij zit bij de artillerie, Rogers. Jij moet je werk doen, toch? Werk waar het leger veel tijd en geld aan heeft besteed om je dat te leren, ja toch?’

‘Ja, nou en?’

‘Nou, dit is mijn werk, en dat betekent dat ik niet kan weglopen. Oké,

ik wil niet op je schieten en volgens mij wil jij ook niet op mij schieten, dus laat dat pistool nu maar zakken. Dat is het beste wat je kunt doen, dat weet je.'

Puller had de man hier opgespoord nadat hij meer dan genoeg be-wijzen had gevonden om hem heel lang te laten opsluiten. Rogers had Puller echter gezien en was gevluht en die vlucht was in deze doodlo-pende steeg geëindigd.

Rogers schudde zijn hoofd. 'Dan gaan we dus allebei dood.'

'Zo hoeft het niet te eindigen, soldaat,' zei Puller. 'Denk eens na, Ro-gers. Gegarandeerde dood of een rechtszaak waarna je misschien een tijdje in DB moet doorbrengen of misschien zelfs wordt vrijgelaten. Wat klinkt je beter in de oren? Wat zou je moeder het liefst zien?'

Deze opmerking leek effect te hebben op Rogers. Hij knipperde snel en vroeg: 'Heb jij familie?'

'Ja, inderdaad. En ik zou ze graag terug willen zien. Vertel me eens over jouw familie.'

Rogers likte over zijn gesprongen lippen. 'Mijn moeder, twee broers en drie zussen. In Pittsburgh. We zijn Steeler-fans,' voegde hij er trots aan toe. 'Mijn vader was erbij toen Franco de Immaculate Reception kreeg.'

'Laat je pistool dan zakken, zodat je nog steeds naar die wedstrijden kunt kijken.'

'Je luistert niet, verdomme! Ik ben echt niet van plan hiervoor de bak in te gaan! Die vent viel me namelijk aan, het was zelfverdediging!'

'Dan moet je dat maar vertellen als je voor de krijgsraad staat. Mis-schien spreken ze je dan vrij.'

'Dat gaat echt niet gebeuren en dat weet jij ook!' Hij zweeg even en keek naar Puller. 'Jij hebt belastende informatie over mij, anders was je hier niet. Je weet het van die verdomde drugs, of niet dan?'

'Het is mijn werk je te arresteren, niet om een oordeel te vellen.'

'We zitten hier in the middle of nowhere, man. Je hebt hier geld no-dig om te kunnen overleven. Ik ben een stadsjongen, ik heb niks met koeien, en ik ben niet de enige.'

'Je hebt een goede staat van dienst binnen het leger, Rogers. Dat zal je helpen. En als het zelfverdediging was en de jury gelooft je, dan laten ze je vrij.'

Rogers schudde koppig zijn hoofd. 'Ik ben de lul. Dat weet jij en dat weet ik.'

Puller dacht snel na over hoe hij deze crisis moest bezweren. ‘Vertel eens, Rogers. Hoeveel glazen drank heb je in die kroeg gehad?’

‘Wat?’

‘Simpele vraag: hoeveel glazen?’

Rogers verstevigde zijn greep op het pistool en er rolde een zweetdruppel over zijn rechterwang. ‘Een groot glas bier en een glas whisky.’ Opeens schreeuwde hij: ‘Wat maakt dat verdomme uit? Sta je me nou te belazeren? Sta je me te belazeren, klootzak?’

‘Ik belazer je niet. Ik probeer je alleen iets uit te leggen. Wil je even luisteren naar wat ik te zeggen heb? Want dat is belangrijk, voor jou.’

Puller wachtte tot Rogers antwoord gaf. Hij wilde Rogers bezighouden, hij wilde dat hij nadacht. Een man die nadenkt, haalt bijna nooit de trekker over. Een heethoofd wel.

‘Oké, wat?’

‘Je hebt dus behoorlijk veel drank op.’

‘Shit, ook als ik twee keer zoveel op heb kan ik nog een Paladin besturen.’

‘Ik heb het niet over een tank besturen.’

‘Waar heb je het dan over?’ vroeg Rogers.

Puller bleef rustig praten: ‘Jij weegt ongeveer zevenenzeventig kilo, dus zelfs met de adrenaline in je lijf schat ik dat je alcoholpromillage ongeveer 1,0 is en door dat glas whisky misschien zelfs hoger. Dat betekent dat je te dronken bent om op een brommer te rijden en al helemaal om een vijfentwintig ton zware houwitsers te besturen.’

‘Wat heeft dát hier nu mee te maken?’

‘Alcohol beïnvloedt je fijne motoriek, die bijvoorbeeld nodig is om een vuurwapen goed te richten en af te vuren. Met wat jij achter de kiezen hebt, hebben we het dus over een ernstige vermindering van je scherpschuttersvaardigheden.’

‘Ik mis je echt niet van drie meter afstand.’

‘Dat zal je verbazen, Rogers, dat zal je echt verbazen. Ik schat dat je nu minstens vijfentwintig procent van je normale schietvaardigheid kwijt bent. Aan de andere kant is mijn fijne motoriek perfect. Dus vraag ik je nog een keer of je je wapen wilt laten zakken, want een vermindering met vijfentwintig procent betekent feitelijk dat dit niet goed voor jou kan aflopen.’

Rogers vuurde en schreeuwde op hetzelfde moment ‘Fu...’ Maar hij kreeg niet de kans het woord helemaal uit te spreken.

3

John Puller liet zijn tas op de vloer van zijn slaapkamer vallen, zette zijn pet af, veegde een zweetdruppel van zijn neus en liet zich op het bed vallen. Hij was net terug van het onderzoek in Fort Sill. Het resultaat was dat hij PFC Rogers in die steeg klem had gezet.

En toen Rogers, ondanks Pullers verzoek zich over te geven, de trekker van zijn door het leger verstrekte handvuurwapen overhaalde, zette Puller een klein stapje naar rechts, verkleinde zijn silhouet en vuurde op hetzelfde moment zelf. Hij had niet gezien dat Rogers de trekker overhaalde; dat had hij geweten door de blik in zijn ogen en de vloek die uit zijn mond was gekomen – en maar half was afgemaakt door de kogel van de M11. Rogers had gedaan wat hij had gezegd: hij had de steeg niet zonder gevecht verlaten. Daar had Puller wel enigszins bewondering voor. Hij was geen lafaard geweest, ook al kwam dat misschien mede door de whisky.

Rogers' kogel was in de stenen muur achter Puller geslagen. De kogel maakte een schilfer uit de baksteen los die een gat in Pullers mouw maakte, maar hij bloedde niet. Een uniform kon met garen worden gerepareerd. Vlees natuurlijk ook, maar toch had hij liever een gat in zijn uniform dan in zichzelf.

Hij had Rogers met een kogel in zijn hoofd kunnen doden, maar hoewel de situatie gevaarlijk was, had hij wel gevaarlijkere situaties meegemaakt. Hij richtte zijn pistool naar beneden en schoot de PFC in het rechterbeen, vlak boven de knie. Als je iemand in de romp schoot, kon hij nog altijd terugschieten, omdat een dergelijk schot iemand niet altijd helemaal uitschakelde. Een schot in de buurt van de knie echter reduceerde de stoerste mannen tot gillende baby's. Rogers liet zijn wapen vallen, viel op de grond en schreeuwde, met zijn handen om zijn gewonde been geslagen. De man zou waarschijnlijk nog heel lang mank lopen, maar hij zou tenminste leven.

Puller had gekeken hoe ernstig de verwonding was van de man die

hij had beschoten en had een ambulance gebeld. Daarna was hij samen met de gewonde man naar het legerziekenhuis gereden en had Rogers zelfs in zijn hand laten knijpen toen de pijn te erg was geworden. Vervolgens had hij de vereiste stapel papierwerk ingevuld en een heleboel vragen beantwoord en was ten slotte met een militair transportvliegtuig naar huis gevlogen.

De man die Rogers na een foutgelopen drugsdeal op straat had doodgeschoten, was nu in elk geval op een bepaalde manier gewroken en de familie Rogers in Pittsburgh had een zoon en een broer om te steunen en om te huilen. De Steelers zouden nog steeds een fan hebben, maar dan wel eentje vanuit een legergevangenis. Het had niet hoeven gebeuren, maar het was wel gebeurd. Het was Puller of Rogers, wist hij. Toch gaf hij altijd de voorkeur aan iemand handboeien omdoen dan aan de trekker overhalen. En op een collega-soldaat schieten, crimineel of niet, voelde niet lekker.

Alles bij elkaar had hij geen prettige werkdag achter de rug, vond hij. Nu wilde hij slapen, een paar uur maar, meer vroeg hij niet. Dan zou hij weer aan de slag gaan, want bij de CID was je eigenlijk nooit vrij, ook al zou hij zijn veroordeeld tot bureauwerk tijdens het onderzoek naar zijn gebruik van extreem geweld in die steeg. Maar daarna ging hij gewoon weer daar naartoe waar ze hem naartoe stuurden. De misdaad hield zich niet aan een agenda, tenminste voor zover hij wist niet. Daarom had hij tijdens zijn militaire carrière nooit een kaart in een prikklok gestopt, want ook een veldslag vond niet plaats tussen negen en vijf.

Puller had nog maar net zijn ogen gesloten toen zijn telefoon zoemde. Hij keek naar het scherm en kreunde. Zijn vader, of eigenlijk het ziekenhuis dat hem in opdracht van zijn vader belde.

Puller liet de telefoon op het bed vallen en deed zijn ogen weer dicht. Later, morgen, misschien overmorgen, zou hij de generaal terugbellen. Maar nu niet, nu wilde hij gewoon een tijdje slapen.

De telefoon zoemde weer. Het ziekenhuis. Alweer. Puller nam niet op en ten slotte hield de telefoon op met zoemen.

Toen zoemde hij weer.

Die klojo's zijn dus niet van plan het op te geven.

En toen schrok hij van zijn eigen gedachten. Misschien was zijn vader... Maar nee, de oude man was te koppig om dood te gaan en zou zijn beide zoons waarschijnlijk overleven.

Puller ging rechtop zitten en pakte de telefoon. Nu stond er een ander nummer op het scherm.

Dit was het ziekenhuis niet, maar zijn CO, Don White.

‘Ja, meneer?’ zei hij.

‘Puller, er is een probleem. Misschien heb je het nog niet gehoord.’

Puller knipperde en koppelde de onheilspellende woorden van zijn CO aan de telefoontjes van het ziekenhuis. Zijn vader. Was hij echt dood? Dat kón niet. Een vechtlegende ging niet dood. Die waren er gewoon. Altijd.

Met een droge en schorre stem vroeg hij: ‘Wat gehoord, meneer? Ik ben net terug van Fort Sill. Gaat het over mijn vader?’

‘Nee, over je broer,’ zei White.

‘Mijn broer?’

Zijn broer zat in de best bewaakte militaire gevangenis van het land. ‘Is hij gewond geraakt?’ Puller wist niet hoe dat mogelijk was. Er waren geen opstanden in de DB. Maar ja, een van de bewakers had Bobby een keer geslagen, maar deze had nooit aan Puller willen vertellen waarom.

‘Nee. Het is ernstiger dan dat.’

Puller hapte naar adem. *Ernstiger dan dat?* ‘Is hij... is hij dood?’

‘Nee, hij is kennelijk ontsnapt,’ zei White.

Puller hapte weer naar adem, terwijl hij deze verklaring probeerde te verwerken. Niemand ontsnapte uit de DB! Dat zou net zoets zijn als in een Toyota naar de maan vliegen. ‘Hoe?’

‘Dat weet niemand.’

‘U zei “kennelijk”. Is daar verwarring over?’

‘Ik zei kennelijk omdat DB dat zegt. Het is gisteravond gebeurd. Ik kan me niet voorstellen dat ze hem nog niet hebben gevonden, als hij nog steeds op het terrein is. Zo groot is DB nu ook weer niet.’

‘Zijn er nog meer gevangenen verdwenen?’

‘Nee. Maar er is wel iets anders. Al even verontrustend.’

‘Wat zou dat kunnen zijn, meneer?’

‘Dat zou een ongeïdentificeerde man kunnen zijn die dood in de cel van je broer is gevonden.’

De uitgeputte Puller kon deze woorden amper verwerken. Zelfs als hij tien uur had geslapen betwijfelde hij of hij er veel mee had kunnen doen.

‘Een ongeïdentificeerde man? Dat betekent dus niet een andere gevangene, bewaker of medewerker van de gevangenis?’

‘Correct.’

‘Hoe is hij precies ontsnapt?’ vroeg Puller.

White zei: ‘Door de storm viel de stroom uit en daarna hield de back-upgenerator ermee op. Uit het fort werd versterking opgeroepen om de orde te handhaven. Ze dachten dat alles in orde was, tot ze de koppen telden. Er ontbrak iemand. Je broer. En toen was er iemand extra, die dode man. Ik heb gehoord dat de minister van Defensie bijna een hartaanval kreeg toen hem dat werd verteld.’

Puller luisterde maar met een half oor, omdat hem een andere verontrustende gedachte te binnen schoot. ‘Is mijn vader al op de hoogte gebracht?’

‘Ik heb hem niet gebeld, als je dat bedoelt. Maar ik kan niet voor anderen spreken. Ik wilde dat je het zo snel mogelijk hoorde. Ik heb het net zelf te horen gekregen.’

‘Maar u zei dat het gisteravond is gebeurd.’

‘Tja, DB schreeuwt niet bepaald van de daken dat ze een gevangene kwijt zijn. Ik heb het via de gebruikelijke kanalen gehoord. Je weet hoe het gaat in het leger, Puller. Dingen kosten tijd. Of je nu probeert een heuvel te bestormen of een persbericht laat uitgaan. Dat kost allemaal tijd.’

‘Maar mijn vader zou het kunnen weten?’

‘Ja.’

Puller was nog steeds verdoofd. ‘Meneer, ik zou graag een paar dagen verlof opnemen.’

‘Dat dacht ik al. Toegestaan. Ik neem aan dat je bij je vader wilt zijn.’

‘Ja, meneer,’ zei Puller automatisch. Maar hij wilde liever betrokken zijn bij het dilemma met betrekking tot zijn broer. ‘Ik neem aan dat de CID deze zaak behandelt?’

‘Dat weet ik niet zeker, Puller. Je broer is luchtmacht. Wás luchtmacht.’

‘Maar DB is een legergevangenis. Daar is geen sprake van een territoriumstrijd.’

White snoof. ‘Dit is de krijgsmacht, er wordt zelfs een territoriumstrijd gevoerd over het herentoilet. En gezien de misdaad van je broer zijn er misschien andere belangen en krachten in het spel, die alle gebruikelijke interdepartementale onzin overtroeven.’

Puller wist wat hij bedoelde. ‘Belangen van nationale veiligheid.’

‘En het feit dat je broer vrij rondloopt, kan allerlei reacties oproepen.’

‘Hij kan niet ver zijn gekomen. DB staat midden in een militair complex.’

‘Maar er is een vliegveld vlakbij. En snelwegen.’

‘Dat zou betekenen dat hij een valse ID-kaart heeft. Vervoer. Geld. Een vermomming.’

‘Met andere woorden: hij heeft hulp van buitenaf nodig,’ zei White.

‘Denkt u dat hij die heeft gehad? Maar hoe dan?’

‘Dat weet ik niet. Wat ik wel weet, is dat het wel heel toevallig is dat beide stroomvoorzieningen in dezelfde nacht uitvallen. En dat een gevangene gewoon een maximaal beveiligd legercomplex uit kon lopen, is een wonder, vind je ook niet? En die dode man in zijn cel? Waar is die vandaan gekomen?’

‘Weten ze de doodsoorzaak al?’

‘Als dat zo is, hebben ze het mij niet verteld.’

‘Denken ze dat Bob... dat mijn broer die man heeft gedood?’

‘Ik heb geen idee welke theorieën ze daarover hebben, Puller.’

‘Maar u denkt dus dat hij zowel hulp van binnenuit als van buitenaf heeft gehad?’ vroeg Puller.

‘Jij bent de onderzoeker, Puller. Wat denk jij?’

‘Ik weet het niet. Het is mijn zaak niet.’

Don Whites stem steeg een octaaf: ‘En je kunt er zeker van zijn dat het ook nooit jouw zaak wordt. Tijdens je verlof blijf je dus ver bij deze plek vandaan. Dat kun je echt niet gebruiken. Eén Puller die in de problemen zit is voldoende. Begrepen?’

‘Begrepen,’ zei Puller. Maar hij dacht: *Dat betekent nog niet dat ik het met u eens ben.*

Puller verbrak de verbinding en keek op zijn horloge toen zijn dikke cyprese kat AWOL de kamer binnensloop, op het bed sprong en met haar kop langs Pullers arm streek. Hij streelde AWOL, tilde de kat op en drukte haar tegen zijn borst.

Zijn broer zat al meer dan twee jaar in de DB. Zijn krijgsraadproces was snel verlopen en Bobby was veroordeeld door een jury van gelijken. Zo ging dat in het leger. Zo’n zaak duurde nooit jaren en er was ook geen sprake van eindeloze beroepsprocedures. En de pers was op grote afstand gehouden. Chique burgeradvocaten die een honorarium van miljoenen dollars en het verkopen van boeken en filmrechten belangrijker vonden dan gewoon een eerlijk proces hadden bij zo’n proces niets te zoeken. De uniformen hadden alles afgehandeld en de

molens waren al snel en effectief gaan draaien. Natuurlijk had je vuile was in uniform, maar die zou nooit op een waslijn worden opgehangen zodat iedereen die kon zien en ruiken. Nee, die vuile was werd begraven op een stortplaats die eruitzag als een gevangenis.

Puller had het proces zelfs niet eens bijgewoond. Hij was toen duizenden kilometers verderop bezig met een CID-klus in het Midden-Oosten, waar hij de helft van de tijd weer soldaatje speelde en een karabijn op de vijanden van de Verenigde Staten gericht hield. Het leger vond zijn familieproblemen niet belangrijk. Hij moest een opdracht uitvoeren en dat zou hij doen ook. Tegen de tijd dat hij terugkwam, zat zijn oudere broer al in de DB, waar hij de rest van zijn leven zou blijven zitten.

Maar nu misschien dus niet.

Puller trok zijn kleren uit en ging onder de douche staan. Hij leunde met zijn hoofd tegen de natte stenen muur en liet het water zijn lichaam ranselen. Normaal gesproken haalde hij langzaam en gelijkmatig adem, als een tikkende klok. Nu ademde hij onregelmatig en veel te snel, als een wiel dat was losgeschoten van een auto en als een dolle van een helling stuiterde.

Hij kon niet accepteren dat zijn broer om één bepaalde reden uit de gevangenis was ontsnapt: omdat hij echt schuldig was.

Dat was iets wat Puller nooit had kunnen geloven of accepteren. Het zat gewoon niet in Bobby's DNA om landverraad te plegen. Pullers waren geen verraders. Ze hadden gevochten, gebloed en waren gestorven voor hun land. Puller had familieleden die teruggingen tot de tijd van George Washington die zich met musketkogels hadden laten beschieten om maar van Engeland bevrijd te zijn. Korporaal Walter Puller was gesneuveld tijdens het verzet tegen Picketts aanval op Gettysburg. Een andere voorouder, George Puller, was beschoten toen hij in 1918 in zijn Britse Sopwith Camel boven Frankrijk vloog, ontsnapt met zijn parachute, maar vier jaar later gestorven tijdens een oefening toen hij in een experimenteel vliegtuig vloog. Twee dozijn Pullers hadden in de Tweede Wereldoorlog in diverse legeronderdelen gediend, van wie velen niet meer thuis waren gekomen.

Wij vechten, wij verraden niet.

Puller deed de kraan dicht en begon zich af te drogen. Zijn CO had een goed punt. Het leek een verbazingwekkend toeval dat zowel de externe stroomvoorziening als de back-upgenerator in dezelfde nacht

dienst weigerden. En hoe had zijn broer zonder hulp kunnen ontsnappen? De DB was een van de best beveiligde gevangenen ooit. Daar was niemand ooit uit ontsnapt. Niemand!

En toch leek het erop dat zijn broer daar wel in was geslaagd.

Met achterlating van een dode man die niemand kon identificeren.

Hij trok burgerkleden aan, verliet zijn kamer en liep naar zijn auto, nadat hij AWOL naar buiten had gelaten zodat die even in de zon en de frisse lucht kon rondlopen.

Puller moest ergens heen, naar een plek waar hij eigenlijk niet naar toe wilde.

Hij ging bijna liever terug naar het slagveld in het Midden-Oosten dan naar de plaats waar hij nu naartoe ging. Maar hij moest wel gaan. Hij kon zich voorstellen dat zijn vader, als hij echt beseftte wat er was gebeurd, in een slechte bui was. Puller vond het net zo erg om bij zijn vader te zijn als die niet blij was als bij George Patton, een andere militaire legende, zijn als hij kwaad was. Dat was bijzonder onplezierig voor iedereen die zich binnen gehoorsafstand bevond.

Puller stapte in zijn witte door het leger ter beschikking gestelde auto, startte de motor, deed de raampjes naar beneden zodat zijn korte haar sneller droog werd en reed weg. Zo had hij zich zijn eerste dag thuis nadat hij in een steeg op een collega-soldaat had geschoten niet voorgesteld. Maar ja, in zijn wereld was niets voorspelbaar, behalve dat elk volgend ogenblik een grote uitdaging kon zijn.

Tijdens de rit naar Fighting John Puller senior, militair in ruste, dacht hij dat hij nu graag geëscorteerd zou willen worden door de tanks van Pattons Derde Leger. Misschien had hij straks zowel de bepantsering als de vuurkracht daarvan nodig.

Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis *Lees dit boek*-app

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste spannende boeken? Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de spanningsnieuwsbrief.